Hobuse tapja.

Motto: „Parem karta kui kahetseda!“

1. Eestkõne.

Meie Eestimaa on üks imelik maa ja sa tunned seda, armas lugija, nõndasamati, kui weike lapsuke oma pere õue — see maa on ju sinu isamaa, kus sa esimest korda pääwa walget nägid, kus sa liigud ja käid, oma palgehigis seda tööd tallitades, mis Jumal sulle seadnud — see maa on seesama, kus wiimaks su wäsind ihu pääwa koorma ja palawa järel peab hinggama wiimse pääwani. Jumal on seda maad rohkeste õnnistanud, sest kuhu ial silmad pöörame, näeme põldusid, mis head wilja kannawad, ehk heinamaid, mis rohu ja lilledega kaetud, ehk metsi, kelle warjul wäsind teekäija hea meelega puhkab, oma käed risti paneb ja Jumalat tänab, kelle auu kõik maailm täis on. Põldude, heinamaade ja metsade wahel näeme siis maanteed, nagu walget kangast,

mis meie silma ees — seda eemale edasi ehk tagasi waatame — ika kitsamaks läheb ja wiimaks silmist koguni kaub, sest et üks weike mägi ehk mäekingk meid keelab eemale waatamast ehk kaa seepärast, et inimese silm ial maailma otsani ei ulata kaa seal, kus mägesid ei ole. Ja tõeste, neid ei ole meie maal mite ükeliiga! Aga ommeti on siin ja seal kaa mäge leida, ja kes sagedaste teed käinud, wõiks neid pea nimetada ja teab kül, kui palju waewa nemad hoostele ja neile woorimeestele teewad, kes oma hooste peale halastawad, nõnda kui Püha Kiri käsib.

Tead, et Tallinna ümberkaudu, kus neid kodanikusi wääga palju on, kes hoopkaupa ja halwa hinnaga tahawad maale sõita — et seal ümberkaudu mitu mäge on, mis, ei naad kül weikesed on, ommeti teekäijat wäsitawad. Ma seisin sagedaste nende mägede juures ja nägin haleda meelega, kuda mõni hobune lia suure koorma ees lõõtsutas, ehk kuda wahel linna herra ehk isand oma abikaasaga ja weel hea tosin lapsi wangkre peal istusid, muist naerdes, muist õisates, kõige wähemad kisendades — kõik röömu pärast, et naad nüüd (wõib kül olla mõne aja takka) linna tolmust wälja halja muru peale lootsid saawa. Aga seda naad mite ei mõistnud, et see üks ehk

Eesti-ma rahwa Kalender 1861, lk. 21